

ОД СВЕТОСТИ, ОД ПРАШИНЕ

тања крагујевић

ИСТОК

Едиција

ИСТОК

Библиотека

ПОЕЗИЈА

НАГРАДА РАДЕ ТОМИЋ

Књига друга

Уредници

Срба Игњатовић

Стојан Богдановић

Обрен Ристић

уметничка академија

ИСТОК

књажевац

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ
ОД СВЕТОСТИ,
ОД ПРАШИНЕ

Само зато што се већ налазимо усред једне повести, можемо почети причати нашу.

Ми смо, узети у *status quo*, све пре него неисписани листови (...), живи пергамент на којем нервно писмо из секунде у секунду бележи хронику наше егзистенције.

Петер Слотердијк

Песма је аскетски вид кратке приче.

Ева Липска

РЕЧЕНИЦА

Изненада. Ипак. Десила ми се
та срећна реченица. Попут ливаде.

И ходала сам кроз њу. Берући
процвале врхове лаванде.
По рачвастом њиховом
гранању знала сам да тако ће
ускоро пружити више.

Читава хемисфера опасних мисли
надвила се над ону другу
што налик је облаку пред кишу.

Под прстима су ми се скупљали
речници краголика. Сасвим невидљиви.

Градоносно. Благовесно
време невремена.

Смешила се у мени непозната
жена. Говорила је миле. Моје речи.
Које никада нисам чула.

Рекла је да ће остати.

Све док јој не испричам бар
једну причу. Једну судбину.
Све док јој не измислим име.

КАО КАД ПОВУЧЕШ ПРСТЕ ПО КОСИ

Погледајте. Донела је ову
песму. А да то нико
од ње није тражио.

Жрец мог раног књижевог
доба тако је оценио
што имадох рећи.

Стајала сам по страни.
Посматрала. Као кад
приковани у трамвају
проматрате неонске
светиљке у рани сумрак.

Као запета. У повести
мноштва. Уморних људи.

Они позвани за Скупу реч
скупљали су златне
значке. Развијали
пергаменте. Беседили.

Обични дани срећно су
били обични. Понекад
на распусту. Падали су
наглавце у летње базене.
Клизали на бљештавим
сличугама. Учили школе
резбе папира. Украшавања.
И вечитог почетка.

Без куцања улазили
у друге дане. Читали.
Седели на прагу.
У данима Сеоба ружа.

Пролазили. А да то нико
од њих није тражио.

Као кад повучеш
прсте по коси.

Хранили су ме оним
што им дајем. Устрашени
каткад припитомљени
врапци на симсу.

Плави потез руком.
Мајке која нема године.
Постављен сто. Благи сјај.
Ватра у мрвицама.

И кристали ничег.

Којима још увек приносим
исток и запад у пуним
врећицама. Влажне тротоаре.
Тишину расплаканих
стазица ка Ушћу.

Светлости крузера.
Иза чијих малих окана
тињају далеке
дестинације.

Пренасељеност ока
замишљеним. Од којег
не могу заспати
ни до следеће смене
пасада ноћи.

А да то уистину нико
од мене није тражио.

МАЛИЊАЦИ

До грла закопчано
трчи за мном априлско
сунце. На трим стази.

Астериоиди му падају у очи.

Треба издржати наметљиве
генерације сумрака.

Смак импресионизма.
Меланхолије. Арт декоа.
Крах мисли која не одустаје.
Удовичке епохе.
Штеп берзи. Пустиње
у најави. Телеграме
о нестанку прашуме.
Дан без капи дана.

О само без очаја.
Без очаја молим.

Закључано
у тек откуцане списе
одговара тело.

Чујем му срце.

У малим слушалицама
за бежични пренос
задиханих таласа опреза.
У проводницима
скарлетне топлине.

Што као и увек
лична су нота приче.
Поетика отпора и вере.

Јер ваздух гребе.

И усркршњи је снег
у малињаку.

ЗРЕЛОСТ

Дуго знала сам свирати
на тек једној ноти
велике северне ноћи.

А да то има звук пуног
срца. Звона васионе.

И облак врелине у прашини
претрчати пауковим кораком.

За собом остављати време.
Неуловљеног лептира.
Или топот из котарице
расутог грашка. Вишњу.
У растопљеном сладоледу.

Дамаре и пољупце.
Свлак брзих сунчања.

Сад зрелост је све.

Фазанка која долази
са поља од некад.
Скупљајући
шарени кућни плашт
непотребних крила.

Старац што из Велике
кинеске радње излази
са папирним лампионом
несташице лаких ноћи.

Калем несанице.
Што расте. Као стуб
пустог малог трга.
На којем спарина лепи
афише тугованки.

И јутро. Што напoкoн стиже.
Сажето. У хлеб и нож.

ДУНАВ, ДОДАТАК ПЕТКОМ

Прилазим ти у свакидашњој
одећи. Великој непогоди.
Велики господине.

Пуна. Идеологије лажних
месеца. Заклетви у боци
истеклог рока. Које морам
обновити. У ципелама оних
што одустали су од пута.

Умива ме ветар твојих обрва.
Оштар. Са сметлишта путева.
Мио. С Булевара утопија
ког звали су Небо.

Сада туку отуда
противградне залудности.
Тужни опиљци. Заставе
прихватних рампи.
Орочена бесмртност.

Кишне и бескишне сезоне.
Прилози хировитој аутентичности.
Дневницима суше и леда.

А на великим промајама
светиљке дрхте.

Поверујем ли им моје су.
И морам их понети.
У кутији ментол бомбоница.
С поклопцем који емитује
мелодију кривотвореног сунца.

Прелистати успут штампу.

Мали додатак петаком.
С упутством како изнова
сачинити кућну ватру.
Снежне фењере.
Крлетку хрчку и ветру.

И златне крунице зуба.

Никада по мери. Тог срца
таме. Што расте. Што шкргуће.

ДОНОР

Као залазак сунца.
У којем бих могла водити
љубав са шумаром.
Што провео ме је
кроз игличаст предео.
Замку маховина.
Хладну траву.

Тако одоше из мојих руку
Златна бележница.
Школице. Час анатомије.
Нарцис. И златоусти.

И она реком што плови лађа.

Завештах их. Онима
што још нису прогледали
својим речима.

Ослобођен је опет
млади гром сред стабла.
Са којег скупљам
иверје. Деценије.

И читам додиром
новорођених.

Криптограме.
Велико непознато.
Драга бића маленкости.

У зраку собе. Трезору
бившег. Са голих полица.

Уза ме је тек меко
наоружање памћења.
Златни прах празнине.

Висина. Којом успињох се
ноћима писма. Дубина.
Коју мерим ћутљивим
цитатама. Хоровима самоће.

Сачињена од ненумерисаних
томова. Ситног саћа лирике.

Као свакодневна ватра.
Лакоћа. Тежина.
Кртица донора. Ушивена
у врли врт. Под кожом.
У погнути врат
светиљке над равном
плочом стола.

Где мрва ли хлеб ли је.
Слово. На стаклу странице.
Ил тачка пута. Невидљив
мој осмејак. Изнутра.

КАМИЧАК, ПРАШИНА

Шта бих ти могла дати звездо.
Ти што и без мога удела
и знања водиш мој пут.

Шта друго. До неизбежно.
Што јесам. Тело и глас.

Јер ја сам пут.
И прашина на путу.
У неку руку твоје дело.
У извесној мери ти.

Везала си ме. Слободом
да тражим те. У игри дечијим
конопима. Годинама.
Дугим сенкама кратког пута.

Када опет неког
заведеш-поведеш
бићу стога и ја ту.
Пуна твог сјаја и хлеба.

Свакидашња мукица.
Камичак у ципели.
Туцаник на путу.

Док ти будеш светлела.
Нетремице. Бојама
празника. Са штрасом
на левом и десном рамену.
Са шампањском пеном
свемирског остатка
на вршку сваког зрака.

И штампарском грешком
мог залуђеног слова
у твој бесконачном тексту.

Бићу сингидунумска.
Већ посве архаична.
Трунка твог ока. Твоја.
У теби. Помало ја.

Иако гледано из овог
приземља и буке
из ових погашених светковина
ваздуха и ватре
из ових котрљајућих
пустињских ружа сигнала
тек оно сам што јесам.

Сама свој глас.
Звезда своје прашине.

Сигурна будућност
неописивости твог пута.

ПРАОТАЦ, УНИВЕРЗУМ

Праочински си строг
према мени. Малени
мој Универзуме.

Као да све што си смислио
није већ поставило ограде
и међе. У које спустиш ми
завежљајчић. Поруче.
Поуче. Зауоставне рампе.
Знаке скретничара.

Па зајажена сам и жедна
вода. А ти одјездиш.
Боговски моћан. Пуст и сам.

Пусти ме да сркућем сунце
из ове чаше у коју слеће
омамљен лептир. Летњи дан.
Да грицкам хаос.
Из твоје необријане браде.

Већ сутра ћу ти све
надокнадити. Разврстати
меридијане. Купити карту
за проверен правац.
Сажети замисливу у јасан
распоред таблетног рачунара.

Сада бих само да предем.
Као маче изгубљеног
вида. С часовником о врату.
На дигиталној траци.
Што тече глатко.
Нечујним штепом.

Начини се да ниси ту.
Високим тоном господара

дома реци просто: данас
имам важна посла.

И пусти да клиснем
на трен или два.
У своје откачено доба.

Да будем дугме.
У гардероби твојих
страхотних величајности.

Не слушај ме. Не гледај.
Док у његовој кошуљи.
Боса. Са камером у руци
спремној за снимање
дубоког заласка силазим.

Међу вилинске таласе.
Подводне градове
што мазе се. У древном
и клиском бескрају
миловања океана.

И онда се враћам.

Са коралним острвима.
И рајским плодовима.
На удовима. Раменима.
У зубима. Под језиком.

Спремна. За набој
твог безразложног смисла.
Којим ћеш их у књизи
великих одлука прецртати.

Запаливши лулу.
Смотавши ме у облак.
Из хиљаду и једне твоје
медитације. О облацима.

ВОДА

Ја сам знак воде. Ти си копно.
Хајде. Стани пред мене.

Пред дистих који нисам
стигла дорећи.

Заобиђи околан пут.
Сваку околност. Буку.
И сенке. Вежи ме.
Сакупи. Сабери.

Одложи поломљено.
Искидано. Кошуље. Плахте.
Складаност. Складност.

Школски оркестар. Путне
списе догореле у мојој
крви. Лосион за летња
и зимска сунца. Албуме.
Сувенире. Мора и копна.

Јер пуна сам меморије.
Ти заборави. Јагодичасте
приручнике. Сандале.
Дугмад. Весла. И дирке.

Дајем ти кључ ноћи.
Стргни га с мог врата.
Уђи. Јер сва сам унутра.
Океан. Вода. Заплови.
Ма којим правцем.
Јер свуд сам.

И немам средиште. Сва сам.
И нема ме. Ти ме изведи.

До првог вала себе.
До оштрог угла. Јата.
Утеклог пред твојом
руком. До риба склиских.
У мишићу ваздуха. Душе.

То бих. Кад кажем:
Услови. А нема луке.

И где сам тад знаћу.
И ко сам. Кад кажем:
Распусти ме. Полако отпиј.

Гутљајем првим. Као да
у њему се рађам.

Гутљајем другим. Као да
тек се рађаш. Као да отпијаш
нови други непознати свет.
Ту воду што расте. Без нас.

АНЂЕЛОВ ШЕГРТ

Погледај. Први снег.
Рекох. Провејавао је већ
кроз малу пукотину рђе
на возилу Хитних служби.

И топио се. Као Небо.
На лепом лицу дана
за којим остављени смо
да чезнемо.

Дуго и дубоко.
Покорно и ћутке.

Јер ко зна колико дуго
и како све снег
уме да пада.

Било га је и у белим
ходницима Лавиринта
мог страха и наде.

Где одбијао је
да на мерачима пулса
белих соба каже
да последњи је
у тим лепим очима
непресушних
мојих суштина.

И ко уопште зна када
и у ком часу и коме
снег престаје.

Када се и сам
непрекидно сели у бића.

Носећи са собом
своје завичајне пределе.

Као да му је тешка
празнина без вејавице
у којој нас затиче.

Не може он ту много.
Анђелов шегрт.

Са стипендијом
за наук правог
утешног анђела.

У часу кад ипак смо
сами. Без шминке
других времена.

Чисти. И без лажи.
На голом месту
оскудице и туге.

Као поларна лисица.
Дуга дуга зима.

И овај живот.
Где падох и ја.

ЗИМА 011

Јер била је то уистину страшна
зима. Прва након претходно
страшне. А ево је већ на прагу
сваке будуће коју могу
звати истим именом.

Јер све праве зиме
од крви и језе сличне су.
Блиске рођаке.

Почев од оне посебне.
Неименоване. И толико
страшне у свим незамисливим
прогресијама да заслужено
и с пуно права могу носити
исто име. Свакога трена.

Почев од часа кад она
најмлађа која је себе
сматрала првом стаде
да лута пустим улицама
као дете што остало је
без мајке свих зима.

Десило се то и мени.
У граду у чијим снеговима
отиснуте су стопе љубљених.
Имена и лица сред вејеваце.
У дну светлости промењивих
слика огласних паноа.

Дигнем ли поглед
ка висинама ту су.
Где одувек су били.

Не морам памтити поштански
број. Не морам начинити
ни најмањи покрет.

Не морам лепити коверте.
Писати поруке пуне прекора
и подсећања Свевишњем.

Нити окретати бројчаник
направе што звони у дому
кошаве и сурових олуја.

Кад боље размислим
и није та зима најгоре
од свих могућих решења.

Јер ту сам и ја.
Успешно попут лептира
подељена на крила
прошних и садашњих зима.

У престоници својих љубави.
Краљевска лептирица.

Довољно је да помислим.
Па да из сваке од улица
и пасажа јави ми се
са љупкошћу и нежном
страхотом љубави
љубав сама.

Сонет. Позивног броја.
Дијамантских ознака
скупоценог часовника.
Који без љубави никада
не би могао бити измишљен.
Никада постојећ.

На дисплеју његових слова
клизних попут музичких снова
огласи се тако истинито и јасно
у неко доба сваке ноћи:

Београд 011. Ту сам.
Заувек твоја.
Најстрашнија од свих зима.

ЈУТРО У ШОПИНГ МОЛУ

Дотичем метал.
Порцулан и стакло.

Тек пристигле у корпама
неразврстане и необориве
доказе фараонске распродаје
на велико. Чистих споредности.

Мирно је јутро.
И мој раскалашни осећај
да сем покретних степеница
што воде ка застакљеном
небу велеградске пирамиде
не постоји ништа
што устину ми треба
изненада поништи мала колона
старосних утамњеника.

Коју изведоше на излет. Ту.
На домак небоносног дана.

И она сребрна мала фигура.

Одевена у тканину моје
љубави са шарама које широм
отворених очију сваке ноћи
производим у звање
дивотних естампи дома
нагна ме да потрчим за њом.

Премда. Ако бих била до краја
искрена. До краја ја. Морала бих
опет рећи. Да сем тих јарких боја
жудње ничег ту тако речитог
није било. Ничег и Никог
зауостављеног. Видљивог. Другог.

До мене саме. Са хиљуду
намотаја упорних нити
ја бегах та свијена око једне
једине чауре из које поглед
утешно доспева у непромашеност.

Вечиту слику.
Причу о облицима.

Фиктум и фрактус.
У измаглици лебдења.

У мирису чаја и кафе.
У ресторану. У латцима
малих крхотина.

Које изненада осетих
под стопалима.
У празнини.

Под застакљеном
пирамидом.

На покретним
степеницама варљивог
пута. У небо.

ДА САМ РОЂЕНА У ДОБА МАЈА

Ходала бих боса
по речитој лековитости облика.
Хранила бих се погледом
на постојање.

Спавала под ноћима
недовршеног месеца.

Путовала суперсоничним
одјеком сажетог у камен.

Што ево и овог часа јавља
о запрегама дубоког
смисла које вуку мали коњи
на прагу ишчезнућа.

Као и сваком другом месту
и бићу што свето је а зову га живот
треба им тек мало љубави.
Дашак ума и људска рука.
Покрети плеса који страсно мисле.

Повијала би ме промисао
тела и духа коју не бих
оптерећивала коментарима.
Не знајући уосталом још
ништа о теоријама завера.
О непосредном искуству
разбијања честице.

Не бих раздвајала интегрална
зрна и посрнуле звезде.
Нити бих бринула због
нагомилане електронске поште.

Моје притаљице из дубоке
контемплације чиниле би небески
плашт тако земним и дуговечним
да га можеш уденути у иглу
што дрхти у оси пуног језгра.
Освојивог додиром. Удисајем.
При сваком кораку у сандали
од кукурузне љуске.

А опет. Можеш га и развити
у простирку која говори.

Веровала бих да летење је ствар
природна и проста. Јер само
ако иоле разликујеш
тренутак од навике
постаје заувек нова кап
неодлежане воде. Младог вина.

Још пре толико столећа знала бих
да постоји нула. И да није
страшна. Јер се кроз њу уистину
да проћи. У сусрет другим још
неуглачаним вредностима.
Далеко изнад сваке монете.

Била бих спокојна. Верујући
да се може преживети нестанак.
Као и вечност. У истом лавиринту.
Сред свагдашњих џунгли.

Да једнако неуништиви су
трајање и пролазност.
Ако у свему оставиш нешто.

Јер тако важе завештања
због којих вреди се пробудити.
У неко и било које доба.

Њишући у наручју праунучад
хиљадите секунде непознатог
миленијума будућности.

У парампарчад разбијено
огледало леда. И све
друге најављене туђине.

Срећно заборавивши часовник.
Календар. И свако друго ништа.

ДЕТЕ

Тако дуго учим се речима.
Готово да сам већ и сама
једна од њих. Могло би се
рећи: језичка фигура.

Јер када изговорим своје име
у мени је већ много одлучности
неког ко огрнуо је капут
и нестао иза угла. И много
терета оног ко остаје.

У мени су ожиљци кратких
резава непоправљивог.
И светлосна облога онога
што свијен у полумесецу
тек рођене речи и сам
поново је рођен.

Горим у ватри
одјекујућих огледала
сваки пут кад изговорим
обичне заменице. Ја. И ти.
Јер свака је моја.

У свакој је судбина
оних који подупиру судбину.
Проводе век у рововима
данв. Копају леје речника.
Гаје артичоку. Граде крлетке.

И каткад лете.

Окружују ме. Лако шибāju
замасима руку у висинама.
Као урбани алпинисти.
Брисачи прозора моје душе.
Пешаци. На асфалтној траси.
Међу небеским бициклистима.

И даље. У просторима
што речи изузимају
из свог посланства. И ћуте.

Као стрпљиво слагана грађа.
За мостове. Нојеве барке.
За које се путник и бродоломник
моле. Одвајајући угао вида
камере за угаони камен
света. И бљесак престашеног
погледа за успон олује.
Видик у пени. Са кратким
одахом на прагу сваке
од стилских недовршености.

Уграђујући цепке и прашину.
У потпорне греде под којима
неспокојан за сва времена
и кадикад срећан
уметник речи окупља јата.
Братство. Породицу
других речи.

Знајући како велики
речник је: Сва копна.
И мора. Сви људи.
Штитови градова.
Ерос неба. И земље.

И метафоре при том
сваки час морају бити
изнова развргнут
веренички прстен.

Са снагом и слабошћу
што почива у речима.
Вербалним објектима.
Чврстим и прозирним
попут кристала.
У мислима неограченим.

У самој суштини:
чист геном путовања.
Нови силазак.

У слушни лагум кречњака.
У ситан шљунак одрона.

ПОСВЕТА

Остављам ти одрешене руке.

Знам да пре свега мораш
извести на чистац чињенице
живота. А оне имају јасну
свест. Тврд профил.

Уз то и склоност да здруже се.
Помуте памет. Увећају тежину.

Уверавајући нас да избора
и нема. Да све је и надаље
као и увек само чист рачун.

И док плешеш на неизмерној
површи папира свака од њих
већ зна свој пут. И твоју
цену изнова изгубљеног.

И онај комадић биљура
и ону линију на длану
којом свака реч прилази ти
и клизне као кап из срца
стакленог невена.

Тврдећи да управо она је
та због које примаш
хитан налог умирања.

И све те друге успут
и бестрага расуте ноте.

Које ће те наводно једном
у неизвесној будућности
научити да изведеш до краја
песму маестралне самоће.
Савршене тишине.

ПРЕКО РАМЕНА

Рекоше да ускоро ћемо моћи
у ручној изради или
чистом мишљу правити
кристале од светлости.

Фотонске лампе
обасјаваће наше судбине.

А можда ћемо се и хранити
снеголиким комадићима
ваздуха. И сјаја.

Постајући и сами све више
структура будућности.
Уписана већ у ово сада
време. И оно које ће доћи.

Призма појединачног срца.
Што дише чисто и моћно.

Док негде далеко
у другој галаксији зидови
небеских тунела руше се.

Ништа подељено
разједињено у нама
неће постојати.

Ништа сломљено.
Покиданих опруга.
Несрећних вена.

Ништа за брижна
размештања око нас.
Са једног на друго место

клијања незаборавка.
На сунцу. У сенци.

Ништа за кутије
наследницима.
С напоменом за пажљива
руковања старином.

Ништа за писма ником.
За молбе и завештања.

Ништа за преко рамена.

СРЕЋНИ ЉУДИ

Без кишобрана када киша
пада. Прелазе читаве
белосветске регије
нерасквашеног песка.

И ништа баш ништа
упозоравајуће
не дешава се на дужици
њихова ока.

Обавештавају о томе
родбину и пријатеље.
Пишу разгледнице
из палминог срца.

Цртају јасне дестинације
места на којем им нико
није потребан.

Расецају дињу. Ананас.
Имајући о том чину
прецизна и пуна сазнања.
И никакав посебан
рецепт при том. За срећу.

Нагнути над потомство
још у пеленама.
Могу опстати без иједне
фотографије
из претходних ера.

Ходајући по орбитама
најближег облака.
И детињег осмеха.
Сасвим оправдано.

Немају шта да кажу онима
што на плажама бирају
најоштрије шкољке
за дуборез уморног срца.

А однекуд у тим другима
сабрани су зидови детињства
ишарани фломастерема
у сивој и црвеној боји.

И да. Тим другима
однекуд у памети је
непрестано онај прекрижен
фотос у албуму.

Препун меланхолије.
За коју када се боље
размисли уистину
нико није крив.

Над којим за сва времена
остаје натпис начињен
готово још увек дечијом
руком: Знао сам.
Тако је морало бити.

ПЛЕСАЧ, ПЛЕСАЧИЦА, УСПОМЕНА НА ТАНГО

Тај сточић дизајниран је
према обрису поноћи.
За мој *коктел казабланка*.
И његову *блади мери*.

У постфестивалском
слободном програму
лутања мисли.

Погнути су према нама
зидови музике.
Створене за двоје.
Од којих свако плеше сам.

У промењивим
климама подијума.

Где дотаче ме у њихању
непрограмирано
срп његовог ребра.

Електрични месец.
Из којег лете
Адамове сенке.

Ништа зато. Шапнуше ми
у кондоминијумске зглобове
давни слогови седокосог
барда. Асфалтних балада.

Танка су данас
пророчанства. Сила
замагљеног зрака
овде је јача. Флешеви

обојене светлости. Лебдећа
прашина. Заљубљена
у слатку страст ничег.

Пада нам ево на последње
секундице ноћи. На отиске
прстију на столу. Ножеве.
Виљушке. У сутрашњи
беспослен распоред шопинг
тура. Музејских застанака.

У *нокија* звук наших телефона.
Што дозивају се. Сами.
Из закључаних хотелских
соба. Дописујући се већ
урачунатом раздаљином.
Адресама. Извештајем
таксиметра. Што течно
збира лаке ароме растанака.
Дистанце дистанци.
Сваког од свега. И свих.

Од оног Једног.
Потпуног и бистрог.
Којим умивам се
на почетку песме.

А он одмагли већ. Тајним
ходником. Обележеним
малим лампицама.
За случај нужде.

Трепти при сваком
неприметном обрту
планете. У дугим и бледим
уздасима молитве јутру.

Јер тако страшна. Небитна
и важна. Прашина је дана.

Што облик поклања
бунару мисли.

У велепродаји факсимила
речи. Агенцијских
слогана. Гласу озлеђеном
направом буке.

А мери напокон. И сасвим.
Тежину тишине. Што у два
обртаја плоче и кључа
упила је и тај окрет плеса.

Папирни убрус
са кришком зноја.
Као лимун опор. И луд.

И сав пригодан шум.
И Шкрипу. Далеко
негде однету већ.
Руком невидљивог.

ПУПИН: СТУДИРАЈУЋИ ЖИВОТ РУЖЕ

*Посматрајте неког летњег јутра
како рани сунчеви зраци
буде успавану ружу
из њеног сна.*

*Сетите се да је то одговор
тела и душе руже
који су усаглашени
са мелодијама које сјајни
сунчеви зраци уливају
у њено опчињено ухо.*

*Ово није само стилска фигура,
већ кратак опис дивних физичких
односа које је наука открила
студирајући ружин живот.*

Ништа ту не бих могла додати.
У погледу стила. О души
руже да не говоримо.

Колико сам само гимназијских
часова пропустила. Бивајући
у задњем дворишту.
На клизаљкама. У диму
петпарачких прича.

Не верујући. Да тако
поздани снови долазе
кап по кап. Из меда јутарње
мисли. Чисте мелодије.

Онога ко чује. Ту љубавну
тајну. Сваке странице понаособ.
Уденуте у проста времена
буђења једне једине руже.

ДОК БУДЕШ СПАВАО

Док будеш спавао
листаћу књигу уздаха.
Одговарати на разгледнице
из лепог времена.

Преправљаћу тестамент.
Оставићу ти опет све
што си изабрао да будем.
Себи преписаћу тек оно
што нисам могла бити.

Правићу пуњене тиквице.
Ходати на прстима.
У страху да не пробудим
ону ноћ која и није постојала.

Клизила је низ наша тела.
Попут свиле. Ми смо је грлили.
Обожавајући ту будну
будућност која неуморно
долази као свакидашње
божанство љубави.

Док ти будеш спавао
слушаћу капање кише.
Пуцкетање окна
што од воде расте.
Сажимајући простор собе
лаком покорицом леда.

На полуотвореном прозору
хватаћу уснама први снег.
Мешајући га са вином.
У тонику лично справљеном
за запаљенске
процесе протицања.

Славићу то блаженство
лишено поспаности.
У коме јасно могу чути
твоје дисање.

Издисај. Налик миру
што преплави ме.
Кад врата залупиш кошави.

И удисај. Налик успињању
до врха наше стазе.

Тамо где без тебе
ако стигнем
била бих првак у ничем.

У ТРАНЗИТУ

Поверила сам тајну
потпуном незнанцу.

Тек што смо напустили
земљу лешника што шркипутао је
под стопалима октобра.
И примицали се кроз облаке
вечерњим светлостима
Истанбула. Заводљивим.
Попут серпентина којима
тако лако било је зрачном
линијом чежњиве мисли
прићи. И тако тешко
уловати се. Збиљски.
Овако. У лету. И готово
случајно. У транзиту.

У изненадној поверљивости
оних што се засигурно
никада више неће срести
он шапутао ми је нешто
о драматским местима.
Кобним недоумицама
свог бивања. Из којих
ниједан излаз не доноси
друго до капитал суза.

Ни налик одговору. Спаде
изненада и некако сам од себе
мој муцави транспарентни
руж са усне. Печат затајеног.

Јер неки разлог напоскон
морао је постојати. За то
што изговорих тајну реч.

Први и једини пут.
Баш тада. И баш ту.

Можда зато што закратко
и тако необориво били смо исто.
Два странца на истом путу.

Део каравана. Путници
каравеле. Што пролазе.
У тих неколико сати
унапред резервисаног лета
немерљивог времена.
Што у једној јединој
великој секунди
и сами пролете.

Можда и стога што
међу тек упаљеним звездама
већ вичним телескопском
фотографисању бејасмо
тако безнадежно и тако
спасоносно анонимни.

А посвуда бездан.

Препун изгубљених пртљага.
На црној покретној траци.
Предака. Потомака.

Жедан ето и мог сићушног
шапата у мраку.
Оне скривености мог бића
што са мном једном
заувек би нестала.

Гладан величајности
неисписане поеме. Збијене

у безваздушном простору.
Као у неоплођеним
хромозомима.
Никада датих. Никада
остварених обећања.

Оне пред целим блаженством
и ужасом непознатог
напокон ослобођене.
Тајне љубави.

Орду-Истанбул, 6. октобар 2013.

МАЛИ ДНЕВНИК ПУТОВАЊА

Објавили су тог касног септембра 2013. кроз све звучнике и гласила. *Моли се особа која је оставила златне полуге и кеш у локеру на главној железничкој станици у Келну да се јави полицији.*

Мене нису тражили. Путовала сам у сасвим другом правцу. Преносећи у то време авионом три кратка говора и две песме. Уз то и пет заставица моје земље. На дрвеним штапићима и са злаћаним углачаним вршцима.

А ово шта ће вам. Питали су на царинској контроли.

За Фестивал поезије. Рекох. За оне изненадне акценте што стрпљиво гајени као кљунчићи птичјих младунаца дају глас и видљивост постојању.

Понекад су ето и у линијама што сретну се у диму аероплана или сустизању два пуна исписана листа срчаних откуцаја. Могла сам додати савесном службенику бестежинског сивила и ту лирску поенту. Агенду песничког свакодневља.

Јер уистину трче некуд и грле се
задихани ритмови са дна бића.
Препуни као два зањихана
античка ћупа. Као да ће зачас
под твојим знацима и у твоје име
у звучној одори додира
поправити сав изгубљени смисао.

Мислиш у добром смеру. Рекли би
родитељи. Као и увек у сновима
наднети понад мојих снова.
Одлична поента. Додали би
учитељи. Још увек из облачја
вечности брусећи тешка испитна
питања која ми остављају.

И звезда моје поетске
вечери мигнула ми је оком
и отпрхнула на неко друго место
покушаја опстанка речи.

Док сам се ја и овога пута
понадала оном бисеру што
када га протрљаш гране у видик
и понесе те као цепелин.

У једном трену видиш све.
Утолико пре што време је Фестивала.

У обичним приликама
целина је болна. Недостајућа.
Као сродно биће које тражиш
непрекидно. У резервату
за изгубљене срне.

Па зато пишеш. Углавном
сам носећи трошак боравка

у хладним собама. Образовање
у високим библиотекама стабала
и на свакодневним базарима
бескрајних недодирљивих визија.

У врућицама замишљања
како би могло бити боље
да није баш тако како јесте.
Што у узајамности те несаломиве
неслоге чини већ апорију. Траје.
И никако не да се порећи.
Увек сред рата између боје
душе и боје ока. Дисклексији.

По којој у самој суштини
ипак знаш да не мораш бити
опаки момак са плочника.
Са псовком у пролиреном
пиву на карираном столњаку.
У запаљивој направи кућне
израде. И свему другом.

Посебно што нико од нас
загледаних у мали угао на улици
где све се дешава присно
сиромашки и није лично
и по имену велики
виновник пропалих жеља.

Те не мораш непрекидно
патити од прејакe речи.
Страхa од руке провалника.
Који и није нико други
до Дечак са снежном
лоптом. Која топи се
а опет свуда на шару
једнако је удесна. Округла.

Па испостави се отуда
да стално путујеш.
Док пишеш.

Јер тако је како јесте.
И на тој страни стварности
нико није крив.

Други су твоје мноштво.
Које најтеже је изрећи.

И ти сам си други.
Само некако изоштрен.
И усамљен у дубини.

И можеш једног дана
умрети и просто. Сам од себе.
Као близанац живот. Као трава.

Орду, Турска, 3-6. октобар 2013.

ПОЉА АСФОДЕЛА, ALL-INCLUSIVE

Бићете смештени у хотелу високе категорије. На безбедној раздаљини од попришта ратних сукоба и са могућношћу посете дискотекама и ноћним клубовима. Дању ће вам на располагању бити бродоћи за обилазак рајских острва.

Ако пак желите да се и сами уверите у жестину и непопустљивост уличних борби у престоници наши водичи ће вам за скромну надокнаду стајати на услузи.

Пре поласка кући за дуга транзитна чекања уместо сваке друге бескорисне литературе препоручујемо ове бочице са излета у негдашњи Хад. Који је као што знате у непосредној близини свега што смо овом приликом обишли.

Од када су носећи стубови улаза срушени ту се већ пет миленијума са његових неугаслих изворишта вије инспиративна пара.

Људи га обилазе. Сакупљају капљице посебне значењске тежине. Или преносе нацрте овог светог места у своје крајеве. Као замисао и доказ могућности постојања вечног боравишта. Оног света. Преко Океана смрти.

Тешко је објаснити фасцинацију
тим гејзиром гасова и дима.

Можда ви драги путници
заточени у аеродромским
чекаоницама и нерасплетеним
вишезначностима повратка
местима пребивалишта
себе већ видите у положају
оних којима не преостаје
ни последњи новчић за прелаз.
Након мистерија бежичне пљачке.
Неосетне крађе последњег
од ваших идентитета.

А можда се у тремору стреса
и ћутњи већ замишљате
и међу сенкама Асфодола.
Како се након свега *ОВОГ ОВДЕ*
бакћете са шишмишима
и светом нижих душа *ТАМО*.

Па и ова сувенирска бочица
као посебан дар наше путне агенције
за указано нам поверење зато је
одабрана. Опитна комбинација.

Са нијансама рајских сунчања
под звездама. Са наочарима
за тродимензионалне пројекције
под вазда распуклим небом.
Са зачудним инсигнијама пакла.

По себи већ препознатљив мemento.
Све у чему сте били. И оно за чим
сневате. На једном месту.

Укус овадашњи. Темељних
неразрешености. Времена. Историје.
И археологија следећег трена.
Енергетски напитака. Мозгалица.
Вишеспратна неразрешивост
могло би се рећи. Овде. И тамо.

Било кад и било где.
Јасно означена у нашим
програмима. И другде.

Место одличног провода.
Са елементима хорора. Појава
боговска. Царска. Ништавна.

Како кад. И како већ где.
Та сасвим обична. Чудесна.
Немилосрдна прича. Живот.

Август, 2013.

РАЈСКИ

Уистину презагушено је.
Озвученим таласима
аплауза. Шумором
новчаница. Нечитких
аутограма. Звезда
фотошоп израде
на једнодневном
црвеном тепиху.

Директним преносима
очаја и туге.

Ни педља.
Да спустиш се.
Ни сенке. За пса.
Што сенка је сенке.
Свачије туге.

А опет враћа се.
По сећања.
И оно мало душе.

ЧЕЖЊА ЗА САД

Кад смо узели сломљени
кишобран. Поделили
ђеврек. И нашли се
на мети ветра. И трг је био
већ подељен кишом.
На бучне демонстранте
отпора и ћутеће
следбенике вере.

Помутише ме
у том далеком граду
противништва. Која
нисам разумела сасвим.

Премда имадох и своја.
Што добоваше већ
под кабаницом обе
стране чулности ума.

Једна је жудно дотицала
жичани инструмент
којим дише песма.

Друга га је смиривала
шапћући у заборављено.

Он је ћутао.

Све док извечери
из стотине бакарних
прстенова заласка
његов глас песника певача
није нарастао до најдубљег
кедра који ми је икада
рекао да полетим.

Касно је. Рече ми
дигитални сат година
чекираних уз бординг карту.

Прелепо је. Откуца
тренутак поласка.

Док у личном пртљагу
преносила сам дрогу
ситно измрвљених
неразумљивих унутарњих
слогова. Каравелом.

Чији маглени траг
обећавао је наступајуће
датуме. Ватромете
долазеће будућности.
Одлазеће прошлости.

А ја се опраштала.

С уздахом дубоке
и поуздане чежње.
За никад.

За блиставим
летећим сад.

РЕЧ У ТВОМ ОКУ

Тамо је сада запад.
Реч у твојем оку.

Лаванда са нечијих груди
узима те под своје.

И твој мир подсећа
на пређену даљину.

У овоме часу овде је исток.
Мора се закључати капија.
Обрисати ветробранско стакло.
Понети шеширић и јакна за кишу.

Пауза за ручак је неизбистрен
Дунав. Муња у ципели.
Двоструко стегнута пертла.

Стаза до запада обасјана
фаровима. Кад стиснеш усне
и звизнеш оном плавом акорду
ваздуха неће те чути. Не зна
пут твојих босих стопала.

ЧИЈИ ЈЕ МИЛЕНИЈУМ

Не могу описати тај облик. Град.
Нити га изломити у ситне парчиће
из сувенирнице на углу.
И стога ето носим га
као коштицу у грлу.

Не удовољава непогоди.
Никада је не моли да се деси
у неко пристојније време.

У свечану аудијенцију
прима лед. И песак у око.
У време сахарских турнеја
гостујућег торнада.
Што опчињен публиком
заспи под трибинама
након свог концерта
на отвореном. Као чупаво.
Ничије. Скитачко куче.

Ту сам већ и сама
описана. Иако не знам
како и када понесох
тај трн у босој нози дечака
са калдрме. Разбијен
крчаг. Са уличне чесме.
Ваздух у камену. Ишаран
барутом свадљивих епизода
историје. Куповну буку.
Капислу. Прскалицу.
Фишек. Пун шуштавих
ономатопеја оде радости.

И мистични друм. С малом
архајском ископином
на улазу у казино.

Бензинску дугу с кружне
стазе ауторелија. Алеју
с канделабрима. Улице.
Реке. Валове сунцобрана.

И уникат. Увек само један.
Лик жене у плавом.

У руци ми је микрофонска
птица. На песничком
читању у Библиотеци.
Отворен је прозор.
И моја реч тек лапсус је
у поезији хармонике
уличног свирача.
Прхут. Под лаким
пљуском липа.
Кад муза тренутка
откуцава модни такт
стакленим потпетицама.
На дугој писти.
У музеју столетних платана.

Поскакују ми у крвотоку.
Ломе се и мрве. Капсуле
времена. У повратку
с изложбене шетње.
С ејдетским водоскоцима
што купају мале мусаве
чистаче ципела од некад.
Што у мислима ме пресрећу
и овог трена. Док пуна
призора у обалском дому
скидам нечујне мокасине
за ходање по вреви.

Заувек их не отирући.

Јер ко би могао знати.
Уистину ко би знао.
Чији је миленијум.

И да ли је тај графит
на мекој кожи
у бојама саламандера
опорука метеорита. Или тек
прашина првог. Двадесет
првог. Сата. Века.

СВЕДОЧЕЊЕ

*Био је млад, носио је
црну капу
и био је обучен у црно.*

*Та хладноћа, тај мир
неког ко одузима живот,
то памтим.*

ПРЕДГРАЂА

*...Сова и славу су неми,
И анђео неће доћи.*

В. Х. Одр, *Дванаест сонгова, VI*

Предграђа су одвећ далеко
од предграђа. Земља
одбегла од полова.

На цени су репризе
рестаурираних средишта.
Свако седиште
у амфитеатру један је
центар. У интеракцији
драматског набоја.
Мали мехур нечега.

Паралелни универзум.
Претња досади
познатог свемира.

Пртлази наших душа
прозирни на скенерима
мимоилазе се ћутке
на контролним пунктовима.
Временски пејзажи
неописани. Неописиви.
Роје се. Пред трепћућим
светлима ишчезнућа.

Само возачи нулте
формуле. Бржи од брзине.
Остављају своје записе.
Гримизне полутаре.
Светлеће надгробне
таблет-подсетнике.

У ноћима без иједног
ребра. Без тела. Без душе.

У сва језера и све реке
сузе Анонимуса
падају тешке. Као
неизлечене планете.

Док празнине по навици
славне и таште очекују
дарове. Течан одговор
суседства празнине.

Елегије пламте у пожарима.
Нико их не чује.

Нико и ништа не уздиже се.
Из ћутке прегаженог.

И не свраћају анђели.
Не силазе спасења.

ДА НЕ ПОМИЊЕМ ЗДЕЛЕ

Површина сваке ствари
налик је језику. Не тече
глатко. Застајкује и пуца.

Пређеш ли овлаш погледом
прстију чујеш напуклине.
Прекинуте везе. Удаљен
говор. Сећање ствари.

Да не помињем зделе.
И дланове примакнуте
један уз други да не испусте
ни једну кап. Коју сада тек
могу јасније назрети.

У галерији фресака.
На репликама кондира.
Античких анфори.
У посудама пуних грожђа.
Смокава. И зујних оса
што зборе у њима.

Или у оној пригушеној
фонтани у центру.
Пред којом бисмо дуго
стајале мајка и ја:
девојка у руци држи
шкољку. Из које у знаку
велеградске кошаве
веје ситна материја
универзума.

Истина ствари.
Полегла на крају дана.
Забрављена.

На карираним
столњацима боемије.
На уснама љубавника.
У сновима првака.
Од сутра већ затеченог
задаћом њеног изговарања.

Можеш постати стјуардеса.
Дувач стакла. Варилац
метала. Слати СМС поруке
Елиоту. Да каже колико је
прошлост увек у садашњости.
Колико у будућности.

Можеш се осмехнути
измишљеним или изношеним
невидљивим већ ципелама.
А да видљиви остану
путеви којима си стигао
у овај прасак.

И да посве стварне
освану печурке што дивље
расту у саксији на тераси
у налетима
миленијумских киша.

Или обронак Дунава
што осипа се
и пада у цвркут славуја.
У матурска славља.
И фини прибор за ручавање
обалског ресторана.

У муљ што расте.
С тежином светског
мрака у устима

Јутрошњег утопљеника.
Без дома. Без гроба.

И опет изнова мораш
чути тишину звука.
Безгласне гудаче.
Смислити начин
да саставиш облик.
Ставиш између две
речи две просте ствари.

Да будеш мерач лисја
у хроници
усковитланог дана.

Док два три шљунковита
облака млечна и сува
говоре да небо можда
још увек није пало цело.

Да још постоје та врата
пакла-раја. Мала шпијунка.
Кроз коју мотри неко.
И види. Да видиш.

Да обојен светлошћу
између трепавица отвора се
симпозијум малих ствари.
Једнак речничкој материји
у расулу. Растављеној
форми музике чији језик
и облик пристижу из отмених
династија дубоке свести.
И не лажу.

Да не помињем зделе.
Да сећање на ствари
насељава истину ствари.

Довољан је шумор
и звекет дотицаја.
Честица у којима ће те бити.
Када не буде те било.

Освежавање меморије.
Мали тренутак.
Што светли у тами.

И све друго.
У празнини нестајања.
Гладно облика. Вредно
описивања. Што говори
због чега си ту.

Сетиш се Бродског:
Сети ме се, шапће прашина.

НЕВИНОСТ

Све ћу вас рећи Богу.
Промуцао је трогодишњак
покошен унакрсном
ватром и *ОВИХ* и *ОНИХ*.

На смрт загрцнут
унутрашњим крварењем.
У родном граду који
никако није успевао
бити један град.

Погођен раном сазнања.
Обливен одласком. Тамо.
Где је Бог. Еустахијева труба.
Велико ухо. Од облака и свиле.

Тамо. Где како и приличи
Створитељ ће отрти сваку кап
крви и плача. И смрти више
неће бити. Ни јаука. Ни туге.

Од сваке обрисане сузе
начиниће океан. Непрегледну
воду живота. Из које један
за другим пристижу хорони
малих дечака.

Мимоилазе се са мусавим
и гладним дечачићима
што извиру
из руменила експлозија
и таме. Барута и ватре.

Пред уцерицама и солитерима.
На обалама. Под статуама

победи. На бреговима истока.
Одлажу своја бисерна крила.

Јер куда би земља.
Како би небо.
Без тих успаваних комета
са гробља астралних
светила које у лице дана
враћа соларни ветар.

Без те необориве вечности.
Те намах намирене прве
и последње прозирности.
Иза видео бима с преносом
уживо спектакла ужаса.

Без тих малих кандила.
Језерских очију. Без те
неозлеђене беспоговорне
претпоставке невиности.

ПОЉЕ ЛУКА

Не много лукав.
Посве искрен у ствари.
Отвара се на прву сузу
корисника. Који и не мора
знати посебну шифру
допирања до кључне
ставке тих луковијастих
поглавља о љутини.
У омотници седефа
и свиле.

Смирен и мудар.
У мандаринској
зрачећој пуноћи.
За коју ће тек
незналице рећи:
лук и вода.

Не такнеш ли га
неће ти ништа.
И иначе мирољубив.
Без задњих намера.
Коегзистентан.
Кооперативан.

Ускладив. Са животном
сољу. А опет очевидно
и неоспорно доследан.
Тврдоглав. И свој.

Толико различит
од андроидних копија
неопходности.

Да ето засадише га
и у башти луксузног
летовалишта. На обали
луксузног Мора.

Напокон нешто
слојевито. А до саме
сржи схватљиво.

Тако различито
од нетранспаренција
свих повода и разлога.
Стратегија и завера.
Мотива и порива.

Оних што дописују се
гранатама од једног
до другог града.

Стављају тестеру под грло
столетног храста.

Или помилују три синовске
главице за вечером.

Оду до киоска на углу
да уплате спортску прогнозу.

И не врате се никад.

Орду, Турска, октобар 2013.

НАКОН ИЗЛОЖБЕ ЗЛАТНИХ ВЕНАЦА

Мирише Солун у Београду.
Пето столеће. Маслина
и мирта. Бршљан и храст.
Афродитине афродизијске чари.
Непролазна пролазност
господарице љубави и смрти.

Што попрскала је и овог
пиргавог голуба
што с ноге на ногу ходећи
испред нас као дете
решава Хераклове
чворове. Улице.

С тезгама крчага.
Нарочарима за сунце.
Кишобранима. Наруквицама
и ешарпама ручне израде
новог доба. С непостојаним
савезништвом пластике
и глине. Акрила и свиле.

Гугуче тај мали
припитомљени грумен
розекварца. Перната
књига урбане дивљине.

Умножава свој обрис.
Сред барица мрака.
Жамора и праха.

Види се. Потиче од звезда.

И ситним својим кораком
поуздано ову алеју

берзи и дигиталних апотека.
Ово загледање излога
и фотографисање ириса и лала.
Пресвлачи у сјај писте.
Нови модел невестинског доба.

Пун голубије моћи.
За коју довољна је
трнка мрака. Да плане.
Сред Дисове плаве апсане.

И она мрва. С прозора
Вечног хотела.
Из хлеба самоће.

Коју Тесла лечећи
сломљене птичије
ножице. Стављајући их
у отворе картонске кутије
за обућу. Свакога јутра.
Изнова. Учи летењу.
Мислећи при том
Биће. И светлост.

Па видимо.
Кад пришивамо дугме.

И кад не видимо. Видимо.
Светиљчицу. Перлу.
Апокрифе душе.

Београд, март, 2014.

ВЕЧНОСТ

Наравно да вечност не постоји.

Над нашим тастатурама
постоје само инстант налози
што једнакима чине дан и ноћ.

Као челична мрежа витезова
што њоме заштићени умираху
одважно. Од недостатка додира.
Од утамниченог ваздуха љубави.

Слајд-шоу много је сличнији
менама. Где лепезе дневних
и ноћних видео-резова
тврде да ме има.

Живећу дакле још увек. Упркос.
Брзо. И стресно. Изненадно.
Изнова. Страсно.
До последњег даха.
И сасвим.

Просто је то. Премда
понекад учини ми се
да постоји тај језик.
То биће.

Коме приносим поруке.
Непотписане цедуље.
Тренутке заглављене
између спратова.
У лифту Безизлаза.

Или те стварносно нестварне
амалгаме. Због којих каткад

заборавим да ме има.
Верујући да постоји
само то биће. Тај језик.
Што говори уместо мене.

И наводи ме да бројим.
Галаксије и млечне путеве.
Рупе на путу. Пропадање
у лету ер-баса који нас
преноси ко зна већ куда.

Обећавајући пуну сигурност.
Удобност нестајања.

Или оне ударце интерне олује.
Здесна и слева. И право у груди.
Због којих још брижније одлажем
сличице по мери задатих формата
у каталог чуда. Где време
у секунди прође. И заслепи ме.

Мада у том часу пеглам кошуље.
Не чиним ништа посебно.
Ништа метафазички благовесно.
У теоријима спорно. Тражећи
тек прилику да поравнам наборе.
Изгладим. Колико могу ту тканину
у коју морам се оденути за сутра.

Јер непоправива сам река.
Као и све друго. Као време
фаталних несавршености.
Подметнутих времену.
Оболело од рубеола. Грешака
истих. Начињених увек изнова.
У нетрпељивости спрам
посебног и безвременог
времена љубави.

И шта је онда ту непролазно.
Кад двапут у истој води
не могу видети лица невена.
Нити невен мене.

Кад вечност је уистину
као по Борхесу: само стил жеље.

Па можеш бити загледан у небо
соларијама. Увећане поре
у којима никад неће нићи
уверљиво пресађена младост.

А можеш просто. Помиловати
те две-три влати свиле које
на мајушној глави уместо
будућих башти мислених формула
за сада носи дете Константин.

Можеш ући у Шекспиров
сонет о Ружи.

Са свешћу да не треба
друга песма. Да то је
тај час. Валута што вреди.
У свакој будућности исто.

Свеједно што напросто никад.
Баш никад. Не да се поновити.

КУД ОДЛАЗИ ВРЕМЕ

Нини Симон

Реци ми куд одлази време.
Кад сипи и пада. Кад хиљаде
ситних капи и љутих пчела
изједа плодове. Гране.
Потпорне греде. Таване.
Мансарде. Мале дрвене мостове
преко потока. Преко уздаха.
Преко непотребних имања.
Голих стена. Кључаоница.
Сувишних речи. Базалтних соба.

Док твоја рука лако стиска моју
на задњем седишту аутобуса.
На излету у непознато.
У обичним домаћим пределима.

Кад сав тренутак је мирисна
купку зрака. Крв. Астрално
море. А не знам још увек нешто
тако просто. Куд одлази време.

Стропошта се свод што одаје
дели.Спратове. Недовршена
степеништа. Застанке. Уске
коридоре. Попут оних
којима водич те поведе
и каже: искључите телефоне.
Не снимајте. Погните главе.
Ниски су овде луци:
силазимо у подземни свет.

А где ту већ неко је био
пре нас. И ситна и кратка светла
лед-батерија попут заумних лептира
осветле на зиду раскошни

плашт и танки стас камеје
мале мадоне мрака. И лице.
Очи. Поплавни талас Дунава
у њима. А ти још увек не знаш.
Као ни ја. Куд одлази време.

Кад ту је. Јер видиш и сликара
што насликан је и свм.
На наспрамном зиду ове
гробне тишине. Телепатске
ванпојамне кабине за двоје.

У пуној доброту два заветна
хлеба које носи. Два дара
светлосних руку. За таму
вечних силазака. И наду
да постоје одморишта.
Разговори погледа. И ту.
На том путу. Којима даље
и дубље још силази време.

А куда. Куд одлази. Где пребива.
Хтео би да знаш. Као и ја.

И где изнова почиње.
Све што снажна струна мисли
у непомичном ваздуху
огласи да се збило.
А ти помераш коцкице
игре. Диктираш боје екрана.
У рукама држиш пар слабашних
узди каквима покажу се брзине
којима не стижеш никуд. Верујући
да господар си секунди. Аутострадâ.
Секвенци. Доплатних минута.
Којима пуниш плућна крила
дигиталних часовника. Снопове
кривуља на монитору дана.

А не знаш још увек. И никада
у ствари. Откуда нам стиже
овај струјни додир раменā.
Пун круг старинских
казаљки нашег загрљаја.

И куда опет одлази време.
Шта потреса из дубине тла
срце термоелектрана. Црну утробу
угља. И златни лист што у њу пада.

И како. И куда. Отпућују ближњи.

И сав танани њихов иметак.
Умилни срок. Вапај за нама.

И откуда те тамнице. Те решетке
мраза. Што деле их од нас.
Све док топли талас бића
не растопи међе. Врати им
шапат. Обасја покрете и лица.

И без озлојеђеног рама биља
и рђе вратница и уморних графема
опет је ту неко *сада*. А не знаш
откуда та прозирна сребрнина.
Тај комад лебдења. Небеска
механика. Сем ако не путују
душе. Завештавши ореол патње
тминама. И једно мало и још једно
звонце сјаја оставе на капији
своје будне земље сна.

О реци. Куд одлази време.
Јер не знам. А знаћу тада.
Где бићу. Кад одем и ја.

Виминацијум, јуни 2013.

ПЛОЧИЦЕ

Како су тумачили
антички песници
симбол је преломљени
црепић за успомену.

Понесе га гост кад оде.
И када кроз много лета
потомак потомка
овог госта изнова дође
млади господар дома
препозна га по овом
заувек важећем пасошу.

Делићу који са оним
другим давно понетим
поново начини целину.

А јагоду када береш
пресече је травка.
И то сасвим личи
на мало пресечено
срце. На биће ране.

Симболи су значи
тако стварни.
Да заувек живе у чежњи.
Тражећи своје цело.

Као и небо у мајушној
барици за зебу. И врапца.

Или врт у саксији.
Ограђен босиоковим
мирисом. Што душе
носи оних од којих
никада растао се не би.

Јер млаз крви је поезија.
И свака кап истински је
и бескрајно дуг живот ране.

И помишљаш како добро
било би да једном опет
будеш јагодњи предео.

Где крвне плочице речи
до тебе воде. И онда
када си сасвим невидљив.
Можда сасвим одсутан.

Кад мислиш: пуст је пут.
И никог на путу. И само
прашина је ту где јеси.
Облачак ничег. Пах.

И испод прашине прах
праха. Уздах нечег.
Другост ничег дакле.
Негде у засенку.

Куда не пролазе трговци.
Анкетари. Подсмешљивци.

Где јагода је лампион
светао од жудње.
По коме препознају се
они тек у привиду раздвојени.

Где нагнута видиш лица.
Ганута од мира и лепоте.
Што спозна се само ту.
У нутарњем бићу прашине.

Што све је. И свуда.
И не мора да говори.

КИША ПАДА И НА СУНЦУ

Поклоник сам промаје.
Проветравам одлежалу постељину.
Стољњаке. Џемпере ручне израде.

Ништа од средстава за бељење
при том. Мрљице на кожи волим
да остану. Као батеријска светла.
Пале се. Гасе. Мали напор срицања
смисла. Па потом опет језерца таме.

Никакве диоптрије. Увеличавајућа
стакла. Ни уређаји за појачање звука.
О не. Нека мајушности буду што јесу.
Одметнуте у бескрајност. Огромну.
Неузвратну. Једва приметно моју.

Запутим се каткад и у тај кончани
лабиринт. Кукичана слова.
Библиотеке. Или у влажност тла
где безизлазно пропадају стопала.

А ипак знам како добра је
предобра плодност те влаге.
Од које живе влати и зрна.
И свако за себе тврди: постојим.

Ту где загазим постоји дакле
и нешто моје. На клизећим
обалама пешчана окретница.
Свемир душе. И твари.
Коме зрнце песка довољно је.
У стаклу огледалских
пејзажа. Да дода судбину.

Неизбежну песму.
Којој на очеку и крају
готово ђачки свако може
дописати своје мало
име од немира: Ја.

Јер киша и на сунцу пада.
Врела плазма. Што хлади се
и згушњава дуж магнетског
поља. И јаросном лавом
преплавила би земљу.
Да не уздиже се са површи
властите скајтаве звезде.
И над њом сипи.
На њу се спусти. Кружна киша.
Зној сунчева срца.

Зашто би онда моје поплаве
биле блаже. Кад године су моје.
Кад ходам само на трен
испред њих и берем босиљков
лист. Стављам га с комадићем
леда у чашу још неиспијене
загаситости запада.

Јер то је ето та рањива
та обновива вечност.
Сред песка и муља сунчеве
пене и блудних дрвореда.
То је та чиста неповратност
сваке мене. Свакога Ја.

Само се морам још увек
учити пљуску данâ. Минутâ.
Кисело горких кишних ера.
Које ћу напоскон прогутати.
Као рибље уље. Еп.
Неког посве другог
трајања. Ван мене.

Хранећи се засад интегралним
љускама. Остављајући
зуб и перлу времену.

И све моје најлепше
ономе између. Простој.
Нехотичној.
Антологији прашине.

КУЋА МИСЛИ

Само мисли могу ми рећи што желим да знам.
Праштају љутњу, зиму речи, побрана пролећа.
Где мисао ме нађе ту сам. Ничија. Своја. Сва.

Дете у мраку. Што напипа број централе 24191
и зове Један. Један отац да дође. Сад зна:
само мисли могу ми рећи што желим да знам.

Дашак сам тела сред бешумних плахти сајбер ноћи.
Док свирају фрагмент-свирачи. Топивог бића сјај.
И само где мисао ме нађе ту сам. Своја. И сва.

Срушене куле, бомбардери, оркан. Бумбар у окну.
А сестра мисао нечије мисли. У кући мисли. Избави ме.
Јер само мисли могу ми рећи што желим да знам.

Пах бочица. Расута стаза. Суза. Изгубљена адреса
у нотесу Деда Мраза. Прецвалих вила. А опет.
Где мисао ме нађе ту сам. Ничија. Своја. И сва.

У хибриду руже. С латицом сваком у боји другој.
У пљуску мириса. Са мношћом на дну. О да ли и тада син
нечије мисли рећи ће што пужић сваки и меки ум праха зна:
не нађе ли ме мисао, опет ту сам. Ничија. Своја. И сва.

КОКИЦЕ

Око сваког канделабра
у Главној улици плесале су
ранонозембарске кокице.

Крупне суве пахуље.

Скупљали би се ту на углу
прослављени кошаркаши.

Риђокоси двометраш
дохватао их је са самог неба.
Светуцале би трофејно на ободу
његове спортске капе.

Док је испод танког крова
продавнице високе моде
с другарима размењивао
плоче рока и џеза. Заједно
са њима допловиле
из великог света. У наше
задивљене крадљиве очи.

Пуштали бисмо тада
да снегуљице кокице
дуго падају нам на усне.
Између два само због њих
одложена пољупца.
Гутајући их осмесима.
Као ретку и једва видљиву
храну од које расту
танке стабљике бића.

Топиле би се потом
заједно с целовечерњим
филмом у биоскопу Јадран.
У додиру наших руку
сред биоскопског мрака.

Тек сада након безброј
вијугавих испресецих стаза
које смо прешли погурени

од пртљага које смо изгубили
јасно их могу разазнати.
Док у касним тв репризама
трагам за фабулом
и посебним акцентима
тада неодгледаног филма.

Извиру из фишека сећања.
Као посебна стварност твари.
Упијач непредвидиве меморије
што пробуди се изненада.
Подсетивши на то што нас чини.
Од чега создани смо.

Не мора увећавати шећер
у крви. Нека тек чува тлак
властитог битка. Ритам
свог неупоредивог плеса.

Као мирис ималина.
Што давао је сјај вршковима
црних ципела. Пободених у лед
улица којима бродила сам.
У сусрете с тобом.

Не слутећи да тако бритко већ
газим у сећање песме. Што живи
од будућности прошлог.

И заиста никада не знаш
откуда све може наврети
памћење ствари.

Завртети се. Попут кокица
испод канделабра.
У дубокој ноћи. И плесати
дуго. Самозанесено.

Речито. И без речи.
Без икаквих назнака
времена уосталом.

Чак и без нас. Дабоме.

ТРЕШЊЕ

*Кажу да време лечи све.
Али то не важи за наш бол.
Пошла је да купи прве трешње.*

Рекоше родитељи.
За дневне новине.
У чијем заглављу стајао је
назначен 11. мај 2014.

Јер 11. маја 1999.
у 11.30.
у исти сат и минут
када је годину дана
пре ставила бели вео.
У исти сат и минут
када је четири дана пре
погођена великом
бомбом великана
сахрањена је.

Сасвим обична.
Сасвим посебна.
Једина. Кћер.

Будућа већ.
А никад мајка.

Јер такав је.
Непогрешив.
Потпис силе.

Мало је трешања потом.
Тек ситан штеп. Црни вео.

АНОНИМУСКИЊА

Посута ситним прахом
уранијумских деценија.

Упркос резултату сондирања
терена и маркетиншким
истраживањима - жива.

Јунакиња планетарних
вести. Ухваћена оком олује.

Притиснута космичком
пијавицом. Свакога часа
статистички преплављена.

Жртва крађе личног домена.
Сред пуне и уредно
оверене светлости екрана.

Ишетала по лепом дану.
У потрази за ретким
природним добром осмеха.
На лицу случајног пролазника.

И ближе. Још ближе. Фокусу
непрограмиране детињасто
захтевне направе срца.
По традицији већ
обећане стентовима.

Узгајивач неспутаних
дисконтинуитета животних
радости и тешкоћа. У вази
на кућном столу. Под ножем
за сечење хлеба.

Наследница неодрживог
заната коричења летећих
фрагмената. Свега.
Одасвуд. За свагда.

Пожртвовани спроводилац
нерђајућег ината. Урођеном
техником: трен по трен.

Присутна на свечаном
отварању монументалног
пројекта тишине. Носилац
хаљетка из чувене
колекције незаметљивог.

Под бесконачним сунцем
сумње. И оног збуњујућег
дана из школских програма
што поново се рађа.

Са ожиљиком несмотрене
птице. Међу плећима.
У месечевим долинама.

У несташици поузданијих
пројеката спасавања
у кануу једноклеку.
Са псом и књигом.
Међу брзореким брзацима.

Са неколико верса на ноћном
језику. Високој потпетици.

И са две-три влажне речи.
У незаробљеном. Уму.

РАСПОРЕД ПОЛАЗАКА

Прибија ме киша уза зид
капеле. Делић сам већ.
Штукатура.
Њене штуре структуре.

И ни реч не могу изрећи.
Другу. Ког проносе Алејом.
На којој смрт је сада
ружа празине.

Ковитла се у нашем
корачају. Стазом великана.
Не би ли приграбила
акредитиве живих.
Нешто њихове још увек
топле величајности и славе.

И мрву обичне земности.
Насељене животом. Ту.
Под нашим стопама. У трави.

Премда већ и као сасвим
обична. Без венаца и ленти.
Кринова и застава на пола
копља. До вршка у рани.
Прекомерна је. Као тишина
тешка. И гробна.

Неупоредива. Само себи
равана. Као сајбернож.
Што и најтеже доступно
бивше трансплантира
у вазданово ништа.

На мојој станици
удаљеној од свих и свега
таблу са распоредом
полазака запљускују танка
блата града.

Јер такве су године.
Свакад и свуда.

Не знам да ли тек пролазне.
Или шћућурене
на замагљеној дужици ока.
Што не види сасвим.
Никад до краја. До дна.
Као ни тај камен у грлу.
Што ништа уистину не може
знати. О тајни одлазака.

О томе зашто баш он. Она.
Оно. И зашто сада.
Откуда такав
распоред сати и минута.

И такав случај.

Да ето данас. Рецимо ја.
Могу пропустити
тај аутобус боје дима.
Са возачем задремалим
под јучерашњим новинама.

Још увек без јасног сата
поласка. Без регистарских
таблица. На ремонту.
У тренутном застоју.

Са ружом празнине.

На седишту још
непознатог броја.
На иначе редовним.
Вазда отвореним.
Пребукираним
путевама. За небо.

ШАРПИЈА

*Шести дан Потопа.
Србија, мај 2014.*

Лабудови. Уснули.

Измакли сателитским
снимцима. С кљуновима
пободеним уназад.
У крила и перје. У лисје.

Срећно јуче.
У потопу што расте.

Зелена моја земља.

Шарпија. Насељена
судбинама.

Платно. Натопљено
телом ране.

ОБЛАК

Једном ме је уочила
свемирска агенција.

Био је четрнаести мај
и налазила сам се под
огромним облаком
који је засенио мој
квадрат кугле.
Као збачена пелерина
циклонске примадоне
тек крочиле на велику
светску сцену.

Прошло је само неколико
сати од пролога те сени
а бејасмо већ под водом.

Свемирска агенција
није видела пловеће
шешириће. Медведиће.
Албуме. Креветиће.
Две лутајуће
цедуље са важним
телефонским бројевима.
Корпу с расквашеним
хлебом. Пелене.
Плутајуће пилуле.
Лопту за пикање
на углу. Са потписима
свих дечака из краја.
Мачку. Квочку и пилиће.

Није чула рику мрака
из воде и земље.

Анђео је после прошао
туда делећи паштете.

Нека дете. Рекла му је
бака на јасену.
Везана за стабло кућном
кецељом. Узми ти.

Ја ћу кад сиђем сачинити
ново срце од песка.

Са хиљаду свећа.
Са милион врећа.

Онолико је руку које
враћају одроне
у надолazeћи празан
дан. Као да више
нема куће дану.

Ваљда могу толико.
Колико није могао
Осматрач. Јер
мало је тај видео.

Могу ваљда толико.
Колико треба лудом
облаку. Да га више
не сретнем
ни на једној пијаци.

И оној фурији.
Да је више не чујем.
На поломљеној
обали. Срушеној
огради. У лудој
свемирској опери.

О ОБЛИКУ И ТРАВИ

У тој ципелици величине мушког
длана ходала је можда Она.
Од једног јединог је комада
коже. Испуњена влатима
суве јерменске траве.

Нека буде отпорна
бродица. Мислио је Он.

Нека некоме. И након мене.
Буде дуга пловидба. Мислила је
милионима пута преображена
у живот. Она. Трава.

Можда су влати из своје
неспажене хорске дубине
сачувале Облик. Можда је
Облик сачувао сећање
на опстанак. На дуге мисли
сићушног срца трава.

Ко би сада након те 3327-ме
пре ових прегажених
и заборавних ера
могао са сигурношћу рећи:
да ли је прави власник
ципелице био господар
јерменског поља.

Или је то била господарица
необузданог пољског
облака. Што искрадао се
као уздах између два
муњолика временом
наоштрена копита таме.

А можда је срећни поседник
неко управо у овом трену
занет причом о ципелици.
Што сваким покретом
длана на коме почива
добива други смисао.

Како што уосталом
и да неће хоће Љубав.

Што и без велике сцене буре
и бродолома полома акцената
разбијених фењера у мрклом
мраку повест је о путу: Он и Она.
Плес песме о Облику. И трави.

Хиљаду ствари изгубљених.
И једна нађена.

МЕСТО СНОВА

Не сањам. Не дишем.
На страшном месту
снова цртам речи.

Онда могу застати.
Заслепљена тим бићима.

Као што се они што дуго
ходају промрзли гладни и боси
срећно зауставе хранећи се
загледаношћу у сунце.

Не морам пружити руку
како бих се уверила да је
стварност и са оне стране.

На којој предмети лебде.
Исељавају се. Остављајући
за собом чаролију облика.
Писма са којих је скинута
марка. А која долећу
тотемским порукама.

Пас. Мачка. Летњи пуж.
Насмешени поштар.
Чамџија. И цариник светова.
Мајстор огледала.
Невидљиви. Као ветар
детинства у ружичњаку.
Легну ти уз крв.

И сазвежђа из кутије
за морске шкољке падају
у кругове које мислиш.
Отварајући јасност дубине.

И неко ти прилази потом
звучним корачајем
са стрмих градских улица.

Доноси мирисни хлеб
који не видиш. Али разумеш.

Да вредело је окрзнути
ту једну реч. Са тржнице
цвећа. Из жамора арга.
Са слушних штафелаја.

Као једноставност.

Прелет из једног ступца
речника у други. Што гори.
Хиљадама нестрпљивих
звучних потпетица у минути.

И црта стварност у којој
пешачио си подземним
пролазом пуним графита.
Једном половином живота.
Како би видео другу.

А пробудио се пречицом.

Наспаван. Зачаран.
Широм отворених очију.

Са истинском рупом.
На сасвим новој ципели.

ИЗВЕШТАЈ

Телевизијски репортер
напрегнуто гледа
у око камере.

Не успева
да удахне ваздух.

Сам. Пред лицем
света. Испред поља
на коме више не расту
покошена деца.

Човек од речи.
Отворених уста.
Чека ту реч које нема.

И дуго. Дуго. Јеца.

ПОЕТИКА НИТИ, ЗЛАТНИ ЦВЕТ

Драга Пријатељице.

Овде је муњевито прохујало
доба липа. Златни цвет убиле су
кише. Да би одмах потом
суша искоренила падавине.

Боже. Да ли ће их икада бити.
Боже. Да ли ће икада престати.

Подигнути су нови
срушени споменици.
Али ово место је још увек
топла амбијентална целина.
Град отворен избеглима.
Готово и сам већ дом
невоља. Избегли град.

Зашто је све како јесте
свакако ће разјаснити
научни скуп са столетно
важећим позивима умној елити.

Његов ненаписан резиме
из часа у час се догађа.
А узроци и акциденти
као необјављена
пророчанства чаме
у својим црним
непронађеним кутијама.

Хитам да Вам упутим
ову страницу пре него
што буде модификована
у неспутаном електронском
простору. Сигурна да ћете
исправно протумачити њене
генерички и без моје воље
убрзане пасаже: авангарду

авангарде у непосредним
збивањима. И свету
комуникације. Оног
аванса будућности дакле.
У сталним понудама.
До кога још никако
нисам успела да стигнем.

Једнако бранећи ове
посебно важне детаље
личног архива трајном
антивирусном заштитом.

Пре него што моја адреса
можда и нехотице буде
избрисана са мреже
хтела бих да вам јавим
да још увек гајим иста
осећања као када смо
остављали своје цртеже
у пећинама детињства.

И исте мисли које су
у оном још декадентном
добу премрежиле све наше
неуке а тако племените тишине.

Осетљиво како већ знате
верујем да ћете их тачно
распознати пресретнувши их
сроднима које и сами негујете.

Сећате се уосталом. Као и ја.
То су они бескрајни простори.
Где ипак није без значаја
ни када пролети пупавац.

И затрепере две три
неименоване нити.
Посуте златним прахом.

ДАЛЕКО ИЗА БРЕГА

Гробар се враћа кући.
Након још једног
обделавања врта душа.

Одлаже ашов. Не одлажући га.

Ашов је сажета филозофија
боравка на тврдим пољима.
У заграничним пределима.

Где копајући таму за пут
светлини и прозирности
свих пролазности одахнуће
и ћутљиви копач извечери.
Под неким стаблом тује.

Знајући да напосок свако
почива испод заслуженог
свог имена. На брегу.

Ашов је света алатка света.
Свом гробару.

На међама двоструког.
Где кад тад осване
страшна различитост истог.
У блату. И астралном
океану суштине.

Апсолутно зло. У неком
нултом часу што може се
збити било кад. И у нултој
уличици нултог града
што може бити сваки град.
Сретне апсолутно добро.

Ашов је тада груба
проста алатка
што одслужила је своје.

Убици. Што отирући руке
одбаци је. Далеко.
Иза брега. Иза света.

Јули-август 2014.

ЗЕМЉАНО НЕБО

Иловача је хладна.
Картон запаљив.

Ево спроводе мајчицу.

Гумене чизме
на босим ногама слепо
базају по слепом блату.

Три њена анђела
сада од земље су.
Од пепела.

А само је хтела
успаванку
под мостовима.
Земљано небо.

Огрејаност нигдине.

Двадесет
квадрата промаје.
Обасјаних пламеном.
Једне једине свеће.

Београд, 26. септембар 2014.

САКУПЉАЧ СВЕЛОСТИ

Извините што вас овако
пресрећем. На улици.
Из виђења Вас знам.
Ако је то неко оправдање.

Изађем тако.
Да сакупим мало
светлости.

А хтедох Вам рећи:
прочитала сам Ваш запис
о Малом принцу и Ружи.
Исекла га. И сачувала.

Никуда иначе не идем.
Немам никога.

Све лепо што доживим
пронађем понекад
у новинама.

Слажем те исечке
у кутије од ципела.

Нека се нађу.
Деци мога брата.

Да остане нешто.
Од мене.

ПОБЕДА

Ствар је у томе да када
нађеш се на постољу
са медаљом на грудима
то нико не зна.

Јер тај одломак сјаја
просто је за тренутак
узео слободу сунца.
Што и не засија том
силином свакодневно.

Помоли се из облачја.
Незнано откуд.
Тек на неколико минута.
Да нагледа се света.
Умије топлином.
Мирисом ране.

Да до следећег мрака
уграби мало времена
и за тебе. И ишета.
Самотан. И сетан.
Из властитих груди.

Па онда опет ишчезне.
С уздахом сазнања.
За дуга времена.

Дестинација непозната.
Станица Небо.

Док сагињеш се
и на коленима
скупљаш светла зрна.

А опет исту.
Свакодневну прашину.

ИСПОД КРОШЊИ

Све трчећи испод крошњи.
Од кестена до платана.
Од бреста до тополе. И храста.

Склањајући се од краткотрајних
непогода. Што предуго трају.

Заборависмо да памтимо
њихов стас. Њихова лица.

Носимо у себи тек дубоко
скениране отиске понеког
листа спаса. Трчећи даље.

Повремено. У предаху.
Претражујемо у малим
приручним енциклопедијама
сличице са описом
перунике и маслачка.

На два-три проверена
научна поста на мрежама
упорно се распитујући
и за сасвим неправедно
занемарено попино прасе.

Осећајући још увек
међу длановима сада већ
тако неспремним на додир
његове наоштрене антене.
Што пре читаве Ере училе су нас
како све у стварном животу
узјогуњено детињасто
одважно и дивље може бити.
Усправно и непоколебиво.
Громоотпорно. У исти мах.

И само нежном вољом
две примакнуте наше шаке
из топлих замки измигољено.

За бодљикав пут.
До неизвесне стране ствари.

Тражимо да нам иконице
сада саопште исцрпно
и са што више детаља
када је рођен и је ли жив
Гутемберг. Има ли Галаксија.

Куда је пошао и где је
све доспео Венецијанац
с компасом свог сна
у омађијаном капуту.
У меким ципелама
спремним за жуту земљу.
Камен и море. Са шеширом
и пером управљеним
у пловидбе. У етапе страсти
изливане у тihu упорност
свиле. У непорециво.

Како је тих четврт столећа
и *ОНОЛИКО* пустиловине
што вреде колико дијамантске
игле памћења којима се и иначе
листају ретке књиге
и непревазиђени
планински венци
успео да удене
у корице обичне ћелије.
У ухо затворског друга.
У вишеструке томове свега
што нас тек чека већ у бату
његова срца откривено.
На неком вазда новом
обзору открића. Буре.
Океана. Приче.

И је ли то заиста она забринута
Аполинерова лула. У облаку.
Над мостом. Личи. На димове.

На опрљену косу и завој
кроз који се излива рана.

И шта би сад рекла змија
Малог принца. Тај прстен
боје месеца у песку.
О пустињама. Блискости
планета. О доказавим чак
и доказаним прекоземаљским
самоћама. Међу људима.

Јавља ли се Њутн.

На који начин дише и опстаје
мали храм под земљом.
Пет са три. Крај реке Ибар.
У земљи Србији. Из турска доба.

Зна ли се шта је са Нерудом.
Хоће ли ипак доћи.

Пише ли Шимборска.
Глад влада за њом.
Малореком. Као у време
суша. Или након потопа мисли.
Иако смо у златном
добу сурфовања.

Нека нам дакле сад неко
тачно каже или поброји
обрнутим редом
ако не верује песми
песника у трку.

Где смо све били.
Док нас није било.

Шта смо претрчали.
Док трчали смо испод крошњи.

Да ли их још има.
И како је све уистину било.

У ПОДНОЖЈУ ПЕСМЕ

ЈУТРО У ШОПИНГ МОЛУ

фрактус - облак који има облик неправилно зупчастих крпа.

ПЛЕСАЧ, ПЛЕСАЧИЦА, УСПОМЕНА НА ТАНГО

казабланка коктел – асоцијација на филм *Казаблака* (1942) и тему растанка главних јунака које тумаче Ингрид Бергман и Хемфри Богарт. Друго име за класични *дајкери*, *декери*, или, по шпанском називу, *даикири* (*Daiquiri*), коктел који је, наводно, измислио амерички инжењер рударства, Џенингс Кокс (Jennings Cox), док је боравио на Куби, у време Шпанско-америчког рата. Омиљено пиће Ернеста Хемингвеја (“Папа добре”, од дупле мере џина, сока од две лимете и пола грејпфрута, без шећера, са много леда) и Џона Ф. Кенедија. Ликер од поморанџе и бели рум уобичајени су додаци у варијанти за даме.

блади мери (*Bloody Mary*) популаран коктел на бази вотке, сока од парадајза, бујона, рена, целера, маслина, соли, бибера, и других зачина. Сматра се најсложенијим напитком, при том савршеним за крепкост и отрежњења.

ПУПИН: СТУДИРАЈУЋИ ЖИВОТ РУЖЕ

Посматрајте неког летњег јутра како рани сунчеви зраци буде успавану ружу из њеног сна. Сетите се да је то одговор тела и душе руже који су усаглашени са мелодијама које сјајни сунчеви зраци уливају у њено опчињено ухо. Ово није само стилска фигура, већ кратак опис дивних физичких односа које је наука открила студирајући ружин живот (...). Аутентични запис (преломљен у стихове) српског и америчког научника Михајла Пупина, добитника Пулицерове награде за аутобиографију *Од пашњака до научењака*.

МАЛИ ДНЕВНИК ПУТОВАЊА

Моли се/особа која је оставила/златне полуге и кеш у локеру – апел особља железничке станице у Келну, октобра 2013, који су пренели тих дана сви медији.

ПОЉА АСФОДЕЛА

Асфодел – биљка из породице љиљана, чапљан, бледожутих цветова. По старогрчком веровању, вечни цвет из подземног света, што је растао на Јелисејском пољу, према миту, месту где након смрти бораве јунаци и часни људи; рајско, небеско насеље. Асфодел је пак прва регија подземља. Како описује Хомер у *Одисеји*, ту лутају јунаци, међу мањим духовима, који се вију наоколо попут шишмиша, без радости, туге и осећаја.

непопустљивост/уличних борби у престоници – иако су светски медији јављали о “ужасу у Египту”, који је током лета, посебно у августу 2013, био на ивици грађанског рата, туристичке агенције нису одустајале од унапред уговорених путних аранжмана, те су туристи из света, и из Србије, и даље боравили у најпознатијим летовалиштима, тврдећи да се тамо ништа од

окршаја, који су у Каиру већ однели бројне жртве, не може ни наслутити. Други су пак одлазили и на предвиђене излете, па и у саму престоницу, у којој је под сузавцем и кишом гумених метака, у сукобима протестаната (присталица бившег председника) и полиције, страдало стотине људи; међу жртвама је био и камерман британске телевизије, а свет су преплавили снимци повређених пролазника, као и жртава међу демонстрантима, чија су тела, увијена у бело платно и смештена у џамију у Каиру; привремени председник дао је оставку, уведен је и полицијски час, а у тринаест провинција у земљи проглашено ванредно стање.

бочице са излета у негдашњи/ Хад – за старе Грке и њихове неолитске претке, капије подземног света никада нису биле од њих удаљене. У пећини Алепотрипа у јужној Грчкој, стручњаци су пронашли доказе да је грчки концепт подземља – видљив и у Хиераполису, на једном порталу (“Плутова капија”, по римском богу подземља) откривеном управо лета 2013, на западу Турске, где је лоцирана пећина из које излазе отровни гасови и за коју се у антици веровало да је улаз у Хад – потекао још из неолитског доба. Под улазом у грчку пећину, који се урушио пре 5000 година, нађени су докази да су људи ту живели у неолиту, као и да су многи долазили издалека како би ту сахранили своје мртве. За истраживаче, у томе су садржана и дубља митска значења, јер када се пећина урушила и људи напустили ово подручје, они су понели сећања на њега, као и на мит о подземном свету, где обитавају мртви. Фасцинираност подземним светом, његовом близином, сећањем на њега, верују археолози, отуда потиче. Али и даље траје.

СВЕДОЧЕЊЕ

Историчарка Бранка Прпа, о убиству свог животног сапутника, новинара Славка Ђурувије, у пасажу зграде у центру Београда (Светогорска 35), где су становали. Неизмењен, у стихове преломљен навод из дневног листа “Политика”, од 15. јануара 2014.

НЕВИНОСТ

Фрагмент једног сиријског дана, према агенцијском фотосу и вестима из јануара 2014, о умирућем дечаку и његовим задњим речима – *Све ћу вас рећи Богу*. У Сирији је грађански рат однео 170.000 живота, међу њима је и велики број деце.

НАКОН ИЗЛОЖБЕ ЗЛАТНИХ ВЕНАЦА

Коју Тесла лечећи /сломљене птичије /ножице – према сведочењу Вилијама Тербоа (рођеног у Детроиту, 1930), сина Теслиног сестрића научника Николе Трбојевића – иноватора у дизајну зупчаника за моторе – Тесла се обратио свом рођаку и научнику са питањем како да излечи сломљене ноге голубу. Заједно су закључили да би то могло да се уради уз помоћ пробушених кутија за ципеле.

КУД ОДЛАЗИ ВРЕМЕ

Према називу песме коју је компоновала енглеска рок певачица Сенди Дени (Sandy Denny). Поред бројних других извођача, композицију је прославила Нина Симон (Nina Simone, 1933-2003), америчка певачица, творац сонгова, пијанисткиња, аранжер, цез музичарка, и борац за људска права. Песма *Ко зна куд одлази време* (*Who Knows Where the Time Goes*), обојила је у потпуности филм *The Dancer Upstairs*, први који је режирао глумац Џон Малкович (2002), према новели Николаса Шекспира.

КИША ПАДА И НА СУНЦУ

Суперзагрејана плазма, много већа од Земље, уздиже се са површине Сунца и у кружном току пада назад на његову површину. Приказ ове короналне кише предочава снимак начињен 20. фебруара 2013, који је објавила НАСА. Врућа плазма се у сунчевој атмосфери хлади и кондензује, и креће се дуж магнетског поља. Стога се врти у круг, стварајући спектакуларан ефекат, налик на кишу.

ТРЕШЊЕ

Љиљана Спасић (26), студент треће године медицине, у седмом месецу тудноће, погинула је током бомбардовања Ниша касетним бомбама. У Ниш је дошла на лекарску контролу, и требало је да се тог дана врати у село, где се склонила, али је остала још један дан. Са свекрвом је пошла да купи трешње. Погудио ју је само један гелер, и пресекао вратну артерију, 7. маја 1999. у 11.30. Сахрањена је 11. маја у 11.30 – у дан, сат, и минут, када се годину дана раније венчала.

У бомбардовању Србије је рањено и повређено више од 12.500 људи, међу њима 2.700 деце, а десетак особа се и даље воде као нестали. Уништени су мостови, школе, вртићи, болнице, а повећан проценат смртности и обољења, што се приписује интензивном и дугорочном зрачењу.

ШАРПИЈА

Шарпија – *charpie* (фр.) – чисто платно рашчешљано на нити, које се некад употребљавало за завијање рана.

ОБЛАК

бака на јасену – аутентична личност – Славна Лазић. У време поплаве у Србији, маја 2014, провела две ноћи на стаблу јасена, у Обреновцу.

И оној фурији – циклон *Тамара* (од 13. до 16. маја 2014) ушао у историју, као најкишовитији од када се врше метеоролошка мерења у Србији (количина воде која у просеку падне за три месеца), као и по несагледивим последицама, по материјална добра, ресурсе, судбине људе и њихове животе.

О ОБЛИКУ И ТРАВИ

Испуњена влатима / суве јерменске траве – најстарија ципела нађена је у Јерменији, 2008. Начињена је од једног јединог комада коже и испуњена сувом травом. Резултати истраживања, објављени 9. јуна 2010. године, а које је обављено помоћу методе угљеника-14, сведоче да кожни комад и сува трава датирају између 3627. и 3327. године пре н.е. Ципела је дугачка 24,5 цм, и између 7,6 и 10 цм широка – што је приближно броју 37. Ипак, не зна се да ли

је њен власник био мушкарац или жена, нити зашто је била испуњена травом. Можда управо зато да би се облик ципеле сачувао.

ИЗВЕШТАЈ

Ваел Дахдоух (Wael Dahdouh), репортер телевизијске куће Ал Џазира, није успео да савлада емоције током непосредног извештавања из Газе, и израелске акције против Палестинаца. Посетивши насеље Shijaiyah, у предграђу Газе, у којем је само за један дан, 20. јула 2013. страдало шездесеторо људи, и настојећи да проговори о страхотама чије су бројне жртве деца, он је заплакао, и без речи изашао из кадра. “Неми извештај” овог репортера пренели су и штампани медији 21. јула 2013.

ДАЛЕКО ИЗА БРЕГА

Девојчицу Т.Ј. усмртио је Д.Ђ., кога никада пре није срела. Он је потом отишао да попије кафу и киселу воду и да купи ашов на бувљој пијаци. Начинивши на депонији у равници гомилу земље за своју жртву, бацио га је преко брда шљунка. Била је то ноћ између 25. и 26. јула, у Србији. Могло је бити било кад, било где.

ЗЕМЉАНО НЕБО

У “картонском насељу” на Новом Београду, узводно уз Саву, где у кућама од дасака и картона углавном живе ромске породице, страдале су две девојчице и дечак, од три, пет и девет година, пошто је свећа, која их је грејала током те ноћи, 26. септембра 2014, остала упаљена.

ИСПОД КРОШЊИ

Како је тих четврт столећа / и онолико пустоловине – збир епохалног далекоисточног путовања Марка Пола чини 25.000 километара пута пређених за непуних четврт столећа.

У ухо затворског друга – три године након повратка у Европу, у тамници у Ђенови, где се, 1298, нашао заробљен током сукоба ђеновског и млетачког бродовља код Корчуле, Марко Поло је своје доживљаје причао затворском другу, који их је забележио на француском језику. Тако је настала чувена књига *Livre des merveilles du monde*, најчитанија икада, након Библије и Курана.

храм под земљом – археолози Народног музеја у Краљеву открили су, недалеко од локалног гробља у селу Паклење код Баљевца на Ибру (општина Рашка), остатке јединствене цркве. Њен кров, од опеке повезане специјалним малтером, био је у равни тла, прикривен земљом, травом и маховином. Верује се да је то једна од такозваних *скривених*, или *невидљивих цркава* које су грађене тајно, у турско време, када је хришћанима било забрањено да се окупљају, граде своја светишта и моле се Богу. У неким деловима Србије, забележили су истраживачи, Турци су били нешто великодушнији, те су житељима појединих села давали рок од само једног дана или једне ноћи да саграде богомољу. Тако је, једне ноћи никла и црква Мариница у Дојиновићима код Новог Пазара у коју могу да стану само свештеник и још двојица верника.

ЗРЕЛОСТ СВЕ ЈЕ

О новој књизи Тање Крагујевић

Чини се да песници целог живота пишући поезију стварају свој песнички идиом. Препознатљив и мање-више утврђен језички облик којим се обраћају поезији и читаоцима. Један од најизграђенијих и најпрепознатљивијих лирских идиома, у савременој српској лирици, створила је током пет деценија присуства на нашој књижевној сцени Тања Крагујевић. Зато ми се чини да стих *Сад зрелост све је* из песме „Зрелост“ веома прецизно обележава свест наше песникиње о том дугом, интересантном и успешном процесу.

И заиста, књига са насловом *Од светлости, од прашине* на свакој својој страници доноси ту зрелост, као редак и драгоцен плод. Било да пише врло дугу лирску песму, са низовима златних асоцијативних нити у потки или кратку, ефектну песму насталу као коментар непосредне историјске и социјалне стварности, Тања Крагујевић демонстрира зрелост идеја, поступака, значења и смисла, као ретко који наш савремени песник данас. (Додаћу само да су у новом рукопису, свом од светлости и живота, али и од прашине, сумње и стрепње, дуге песме знатно чешће, а да тек неколико песама има ту негде око десетак стихова.)

Књига Тање Крагујевић није подељена на циклусе, нема намерно одвојену или истакнуту пролошку ни закључну песму, али је видљиво да прва песма с насловом „Реченица“ уводи читаоца у причу збирке, тематизујући почетак певања, оно што се вековима називало инспирацијом. Као у некој врсти озарења, након дуге паузе или стваралачке осеке, рецимо, песникиња нам се поверава:

*Изненада. Ипак. Десила ми се
та срећна реченица...*

Међутим, варају се они који ће помислити да је ово озарење преправило и наредне песме. Сам почетак говорења и срећа због тога нису сузбили знатно другачије теме и тамније емоције па већ у наредној песми, с насловом „Као кад повучеш прсте по коси“, Тања Крагујевић креће у певање из готово полемичког става:

*Погледајте. Донела је ову
песму. А да то нико
од ње није тражио.*

*Жрец мог раног књижевног
доба тако је оценио
то што имадох рећи...*

Наведени увод песме, међутим, не служи песникињи за приватну „жаобу“, да се сетим драгог песника Србе Митровића, већ за једно универзалније сагледавање људске и песничке судбине, поготово у случајевима оних који својом вољом, по природи властитог карактера, али и игром околности, изаберу да стоје по страни. Меланхолична по тону, ова песма у доброј мери показује једну од лирских стратегија којима се Тања Крагујевић служи у песништву, већ деценијама и успешно. Слично је и у помињаној „Зрелости“, где ће читалац моћи да пронађе пример успешне песме која користећи се детаљима свакодневице успева да изгради симболички снажан текст, који убедљиво и критички слика нашу невеселу садашњост, али успева да се издигне изнад ње и достигне метафизички смисао.

У песми „Донор“, песникиња своди рачуне властитог живота, а повод је донација важних, интимно блиских књига. Надносићи се над свој удео у свету и животу, она трага за ослонцима у будућности. Ова песма Тање Крагујевић испуњена је скоковитим асоцијацијама, интересантно организованим детаљима и *причом*, која се као и обично, назире испод очаравајуће богатог језичког идиома. Слично је и у песмама „Праотац, универзум“, „Вода“, „Анђелов шегрт“, „Зима 011“... Читаоцу је често лако да увиди конкретни повод песме и да онда, као у сну, путујући кроз стихове, посматра како га Тања Крагујевић очарава на свој јединствени начин.

У „Јутру у шопинг молу“, повод певања је тривијална посета овом симболу савременог урбаног живота. Песникиња на почетку то означава у пет речи и само два кратка стиха:

*Дотичем метал.
Порцулан и стакло.*

Али онда почиње лагано да бележи изглед овог објекта, околности појаве посетилаца и њиховог потрошачког понашања. Из богатства и сјаја, које нас наоко засипа са свих страна, песникиња хладне главе признаје:

*Премда. Ако бих била до краја
искрена. До краја ја. Морала бих
опет рећи. Да сем тих јарких боја*

*жудње ничег ту речитог
није било. Ничег и Никог
зауостављеног. Видљиво. Другог.*

До мене саме...

Даљи развој песме креће управо од такве супротстављене, индивидуалне емоције и низом асоцијација доводи песникињу до суочавања са коначним положајем човека под звездама а пред неминовним нестанком.

Отпочевши ово читање књиге *Од светлости, од прашине*, говорио сам о језику и песникињи, о речима и стиховима. У изврсној песми „Дете“, из спознате зрелости, Тања Крагујевић каже:

*Тако дуго учим се речима.
Готово да сам већ и сама
једна од њих. Могло би се
рећи: језичка фигура.*

Како и обично чини, овакав почетак нашу лиричарку не води ка лирској есејизацији, што је било могуће и примамљиво, већ се она хитро „хвата“ песничких слика, које образлажу описани осећај стања ствари:

*Јер када изговорим своје име
у мени је већ много одлучности
неког ко огрнуо је капут
и нестао иза угла...*

Даљи ток песме је усмерен ка самоспознаји, која нас преко низа изненађујуће оштрих слика, поново приближава сагледавању неминовности људског пораза и краја.

Песма „Пупин: студирајући живот руже“, креће од устиковљеног цитата из Пупинове аутобиографије, који показује неочекивану конвергенцију са једним од сталних симбола Тање Крагујевић - руже. Руже, о чијем значају сведочи и колекција Тањиних изабраних песма коју је не тако давно начинила критичарка Драгана Тодоресков. Та песма као да је припрема за неколико краћих и прозаичнијих песама из друге половине овог рукописа, које унеколико мењају препознатљиво зрели рукопис. Најизразитији пример за то је песма „Сведочење“, реализована у шест кратких стихова врло драматичног личног сведочења о савременом добу и нашим угроженим животима.

Интересантно је посматрати како путовања богате и унеколико мењају лирски свет Тање Крагујевић – при томе мислим на неколико

дневнички интонираних песама из октобра 2013. када је боравила у Турској. Остајући и даље у *свом свету*, наша лиричарка *огледалима* другог простора и културе, искоса и са стране, сагледава себе, светлост и прах.

На крају овог рукописа налази се информативни додатак „У подножју песме“, који помаже читаоцу да боље разуме неке песме из књиге – али и без тог документаристичког додатка, док читам нову књигу Тање Крагујевић, можда и изразитије него пре, осећамо колико су *директни поводи*: недавни рат са НАТО-ом, дуготрајна криза, беда, патња, смрт невиних људи и деце постајали хуманистички поводи за њене стихове. При томе, Тања Крагујевић никад не поклекне ка претераном патосу којег се модерна поезија клони. Конкретни случај или лик и судбина увек су повод за зрело певање о нашим незавидним судбинама у овом и сваком добу. Сва трошност наших егзистенција, рецимо, одлично је ухваћена у краћој песми „Сакупљач светлости“ а драгоценост могућност говора и слободе, остала је темељни ауторкин став који је очувала, као у песми „Анонимускиња“.

Последња песма у књизи, „Испод крошњи“, својеврсни омаж Александру Ристовићу, поентна је рекапитулација, чини се, не само ове књиге, него и досадашњег песништва Тање Крагујевић, дијалог са светом и културом, ослоњен на судбине и речи научника, филозофа и песника. Обојена тмастим бојама заласка и одласка, та песма као да изражава горку сумњу у оно што је песникиња (и сви ми који се стиховима бавимо) чинила протеклих деценија, често мењајући живот за лирику. Зато с упитном интонацијом на уснама читамо стихове:

*Где смо све били.
Док нас није било.*

*Шта смо све претрчали.
Док трчали смо испод крошњи.*

*Да ли их још има.
И како је све уистину било.*

Колико поезија прихватања и сумње, поезија Тање Крагујевић је у овом часу и поезија отпора и вере. Песникиња и даље на тас речи, стихова и песама ставља свој пуни људски улог, са уметничком зрелошћу која импонује савременој српској лирици.

У Београду, октобра 2014.

Васа ПАВКОВИЋ

О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић рођена је 1946. у Сенти. Дипломирала је 1970, а магистрирала 1973. на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности.

Прву песничку књигу објавила је у двадесетој години, у колекцији “Прва књига” Матице српске (Нови Сад, 1966), и за њу је, заједно са Радетом Томићем, исте године добила Бранкову награду.

Од тада је објавила осамнаест песничких књига, и више књига есеја о српској и светској поезији. Добитник је Исидорине награде за есеј, као и награде “Милан Богдановић” за књижевну критику, и више значајних признања за поезију.

Награда “Ђура Јакшић” додељена јој је за збирку *Дивљи булевар* (1993). Књига изабраних песама *Стаклена трава*, коју је приредио Ненад Шапоња (Агора, 2009), награђена је признањем “Милица Стојадиновић Српкиња”, а тим поводом објављен је избор из њене поезије, *Ружа, одиста*, који је приредила Драгана Белеслијин (2010).

Добитник је “Печата вароши сремскокарловачке”, за збирку *Хлеб од ружа*, као најбољу књигу поезије у 2012. години.

Заступљена је у више десетина зборника и антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству, међу којима су најактуелније: *Песници Медитерана* (предговор Ив Бонфоа; Галимар и Културфранс, 2010); *Hundert gramms seele – Десет дека душе*, Антологија српске поезије друге половине XX века, приредио др Роберт Ходел; Лајпциг, 2011); *Антологија српске поезије XX и XXI века* (приредио Александар Стојковић; Букурешт, 2012); *Боја суштине – El color de la esencia* (приредила.и превела Силвија Монрос Стојаковић; Анфора Нова, Руте, 2013).

Гостовала на фестивалима поезије: Струшке вечери поезије (Македонија), Пушкинови дани поезије (Русија), Трг пјесника (Црна Гора). Учествовала у раду књижевне колоније у Сићеву (1994), у Међународној књижевној колонији у Чортановцима (2008), на Првом трансбалканском фестивалу поезије у Солуну (2012) и на Четвртој међународном фестивалу филма и књижевности, у граду Орду, Турска, 2013.

Живи у Земуну. Окренута Дунаву.

САДРЖАЈ

РЕЧЕНИЦА	5
КАО КАД ПОВУЧЕШ ПРСТЕ ПО КОСИ.....	6
МАЛИЊАЦИ	8
ЗРЕЛОСТ.....	9
ДУНАВ, ДОДАТАК ПЕТКОМ.....	10
ДОНОР	12
КАМИЧАК, ПРАШИНА	14
ПРАОТАЦ, УНИВЕРЗУМ	16
ВОДА.....	18
АНЂЕЛОВ ШЕГРТ	20
ЗИМА 011	22
ЈУТРО У ШОПИНГ МОЛУ.....	24
ДА САМ РОЂЕНА У ДОБА МАЈА.....	26
ДЕТЕ	28
ПОСВЕТА.....	30
ПРЕКО РАМЕНА	31
СРЕЋНИ ЉУДИ.....	33
ПЛЕСАЧ, ПЛЕСАЧИЦА, УСПОМЕНА НА ТАНГО	35
ПУПИН: СТУДИРАЈУЋИ ЖИВОТ РУЖЕ	38
ДОК БУДЕШ СПАВАО	39
У ТРАНЗИТУ.....	41
МАЛИ ДНЕВНИК ПУТОВАЊА	44
ПОЉА АСФОДЕЛА, ALL-INCLUSIVE	48
РАЈСКИ.....	51
ЧЕЖЊА ЗА САД.....	52
РЕЧ У ТВОМ ОКУ	54
ЧИЈИ ЈЕ МИЛЕНИЈУМ	55
СВЕДОЧЕЊЕ.....	58
ПРЕДГРАЂА	59
ДА НЕ ПОМИЊЕМ ЗДЕЛЕ.....	61
НЕВИНОСТ.....	65
ПОЉЕ ЛУКА	67
НАКОН ИЗЛОЖБЕ ЗЛАТНИХ ВЕНАЦА	69
ВЕЧНОСТ.....	71
КУД ОДЛАЗИ ВРЕМЕ	74
ПЛОЧИЦЕ	77
КИША ПАДА И НА СУНЦУ	79
КУЋА МИСЛИ	81

КОКИЦЕ.....	82
ТРЕШЊЕ.....	84
АНОНИМУСКИЊА.....	85
РАСПОРЕД ПОЛАЗАКА.....	87
ШАРПИЈА.....	89
ОБЛАК.....	90
О ОБЛИКУ И ТРАВИ.....	92
МЕСТО СНОВА.....	94
ИЗВЕШТАЈ.....	96
ПОЕТИКА НИТИ, ЗЛАТНИ ЦВЕТ.....	97
ДАЛЕКО ИЗА БРЕГА.....	99
ЗЕМЉАНО НЕБО.....	101
САКУПЉАЧ СВЕЛОСТИ.....	102
ПОБЕДА.....	103
ИСПОД КРОШЊИ.....	104
У ПОДНОЖЈУ ПЕСМЕ.....	107
Васа Павковић	
<i>ЗРЕЛОСТ СВЕ ЈЕ.....</i>	111
<i>О ПЕСНИКИЊИ.....</i>	115

Тања Крагујевић
ОД СВЕЛОСТИ, ОД ПРАШИНЕ

Едиција

ИСТОК

Библиотека

ПОЕЗИЈА

НАГРАДА РАДЕ ТОМИЋ

Књига друга

Уредници

Срба Игњатовић

Стојан Богдановић

Обрен Ристић

Издавач

УМЕТНИЧКА АКАДЕМИЈА ИСТОК КЊАЖЕВАЦ

Поговор

Васа Павковић

Дизајн

Јована Банић

Компјутерска обрада и штампа

ГАЛАКСИЈА ЛУКОВО

Фотографија на корици

Стеван Крагујевић: Пролаз

Тираж

300

Књажевац

2014

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

КРАГУЈЕВИЋ, Тања, 1946-

Од светлости, од прашине / Тања Крагујевић. - Књажевац : Уметничка академија Исток, 2014 (Луково : Галаксија). - 110 стр.

; 24 см. - (#Едиција #Исток. #Библиотека #Поезија ; #књ. #2)

Тираж 300. - Стр. 111-114: Поговор / Васа Павковић. - О песникињи: стр. 115

ISBN 978-86-89981-01-8

COBISS.SR-ID 210888972